

ROGIER POLMAN

Rogier Polman is niet alleen al jaren grafisch vormgever, onder meer van de Kunstlijn, hij maakt ook vrij werk en geeft les. Hoewel zijn dagelijkse bezigheden voornamelijk bestaan uit creëren, is hij wars van de titel ‘kunstenaar’.

“Als je jezelf kunstenaar noemt, ben je het waarschijnlijk niet. Als je werk over driehonderd jaar nog iets voorstelt kunnen we het erover hebben. Ik ben ook niet bezig met het maken van ‘kunst’ – ik maak dingen die vragen oproepen. Dingen die nieuwsgierig maken.” Rogier wijst op een aantal machines in de hoek van zijn atelier; sommigen in een glazen vitrine. “Ik haal bijvoorbeeld oude machines uit elkaar; spuit ze zwart en maak er nieuwe machines van. Die niets kunnen. Maar waarvan men zich wel afvraagt wat ze kunnen. Ook het affiche van de Kunstlijn van dit jaar roept vragen op. Het ‘niet weten’ is het allerbelangrijkst, het gaat niet om het antwoord, maar om de vraag.”

FILOSOFIE & KUNST

Rogier geeft ook les, onder andere op basisscholen. Ook daar gaat het om het stellen van vragen, niet om het beantwoorden ervan. “Kunsteducatie is heel belangrijk, maar het gaat vaak over muziekonderwijs. Ook belangrijk, maar het uitvoeren van muziek is het spelen van bestaande noten. Dat roept geen vragen op. Ik heb een aantal projecten gedaan op scholen waarbij filosofie en kunst elkaar raken. Daar wierp ik bijvoorbeeld de vraag op of je een schilderij kan ‘bezitten’. De discussie die volgde was razend interessant. Maar een eenduidig antwoord bleef gelukkig uit.”

‘HET NIET
WETEN IS HET
BELANGRIJKSTE’

WENDY TJALMA

Wendy Tjalma is verantwoordelijk voor de communicatie rondom de Kunstlijn. Ooit werkzaam in het bedrijfsleven is zij nu fulltime bezig met schilderen.

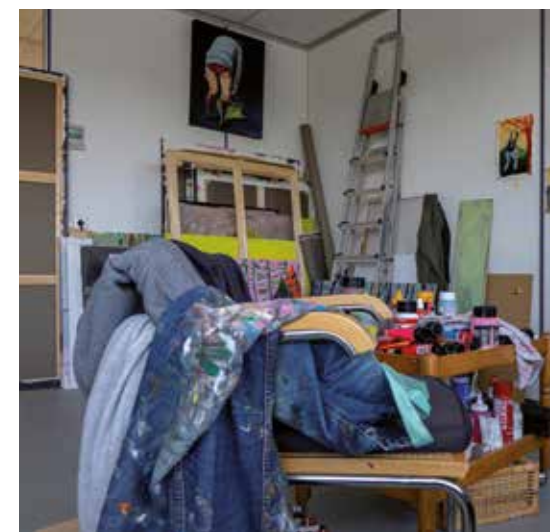
De werken van Wendy tonen vaak mensen die zijn vastgelegd op een moment dat er niet toe doet, in een pose waar niet over is nagedacht. Onschuld en onbevangenheid zijn twee belangrijke kernwoorden in haar werk. “Ik maak veel schilderijen van kinderen, omdat zij zich vaak nog niet bewust zijn van hun houding en gedrag. Ze doen maar wat. Ze dralen in een museum bijvoorbeeld, of spelen met hun eten. Mijn eigen kinderen zijn nu negen, twaalf en veertien. De oudsten, twee meiden, gaan nu richting puberteit; de ongemakkelijkheid die daar bij hoort levert ook weer interessant materiaal op. Oudere mensen kunnen mij op dezelfde manier ontroeren. Ook dan speelt de buitenkant een steeds minder belangrijke rol en komt er iets terug van die terloopsheid van vroeger.”

VERTROUWEN

Wendy's vader kon ook heel goed tekenen, al maakte hij er nooit zijn beroep van. Ook Wendy was niet altijd kunstenaar: “Ik werkte jarenlang in de marketing bij grote bedrijven, voor Coca-Cola bijvoorbeeld. Ik kon altijd wel goed tekenen, maar een schilder carrière, nee. Totdat het bedrijf waar ik voor werkte in de problemen kwam. Een *blessing in disguise*. Ik verliet het bedrijf en ging naar de Kunstacademie in Haarlem. Op een kunstopleiding leer je te vertrouwen op je stijl. Het is natuurlijk heel fijn wanneer je daarin bevestigd wordt. Ik heb laatst een portret van een meisje verkocht aan Ann Demeester (directeur Frans Hals Museum). Zij vond de emotie van het schilderij treffend – dat is een heel fijne bevestiging.”

‘TERLOOPSHEID
VIND IK
SPANNEND’

Tekst: Ziggy Klazes. Fotografie: Christilde Klein.